

eller for rigsdagsmænds vedkommende det pågældende tings formand såvel som regeringen samtykker i, at de afhøres, og da kun på de betingelser og i det omfang, som samtykket angiver.“

§ 749:

„Embedsakter, som indeholder oplysninger, der skønnes at være af betydning for sagen, kan retten eller påtalemyndigheden kræve meddelt, medmindre hemmeligholdelse findes nødvendig i statens interesse, hvorom afgørelse træffes af vedkommende minister. Meddelelsen kan ske i bekræftet genpart; dog er retten beføjet til at kræve fremlæggelse af originalen.

Om andre hos offentlige myndigheder beroende dokumenter kan retten, når det findes nødvendigt, ved kendelse bestemme, at de skal forevises eller udleveres til benyttelse under sagen, selvom de måtte være givne i embedsmæssig forvaring med det formål, at indholdet skal være hemmeligt.

Dog finder ved denne paragraf reglerne i § 169, nr. 1, tilsvarende anvendelse.“

I den foreslåede ændrede affattelse af lovforslagets § 7, stk. 4, findes regler om efterforskningsforhør, ved hvilke man har villet give den person, som en klage angår, ret til selv og med bisidder at være tilstede under vidneforslerne, ligesom det fremhæves, at sådanne forhør altid skal foregå for lukkede døre.

De til lovforslagets §§ 9 og 10 foreslåede ændringer er i det væsentlige af redaktionel karakter . . .“

Fra *kommunistisk* side stilledes udenfor betænkningen et underændringsforslag til den foreslåede ændrede affattelse af § 7. Ifølge dette underændringsforslag skulle de i paragraffen omhandlede retsmøder være offentlige, dog med adgang for retten til på begæring af ombudsmanden at bestemme, „at vidnesbyrd som de i retsplejelovens § 169, stk. 3, omhandlede, skal afgives i et lukket retsmøde.“ For underændringsforslaget stemte kun kommunisterne, mens de i betænkningen stillede ændringsforslag blev vedtaget, nogle med, andre uden tilslutning fra kommunisterne. Disse ønskede bl. a., at dommernes virksomhed uden nogen begrænsning skulle inddrages under ombudsmandens område, og at ombudsmanden skulle have ret til at bevilge fri proces. Endvidere skal nævnes, at partiet ønskede stk. 2 i § 5 opretholdt. Kommunisterne lagde i det hele taget vægt på, at ombudsmanden fik størst mulig myndighed, og fandt derfor resultatet af udvalgsarbejdet utilfredsstillende.

Ved 3. behandling blev lovforslaget dog i den ændrede form tiltrådt fra alle sider. Det oversendtes derefter til landstinget, men på et så sent tidspunkt, at landstinget ikke nåede at få det til behandling, inden den ordentlige samling 1952—53 sluttede.

I den overordentlige samling 1953 blev lovforslaget ikke gennemført.